

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudců Mgr. Ondřeje Hrabce a Mgr. Kateřiny Kozákové ve věci

žalobkyně: **J. M.**
bytem X

proti
žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
se sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1 – Staré Město

za účasti: I) **CETIN a. s.**, IČO: 04084063
se sídlem Českomoravská 2510/19, Praha 9 – Libeň

II) **S. D.**
bytem X

III) **MUDr. I. D.**
bytem X

IV) **Ing. I. J.**
bytem X

V) **P. K.**
bytem X

VI) T. M.
bytem X

VII) Quantcom, a. s., IČO: 28175492
se sídlem Křižíkova 36a/237, Praha 8 – Karlín
zastoupená Mgr. Andreou Stachovou, advokátkou
se sídlem Valentinská 92/3, Praha 1 – Staré Město

VIII) RSPV Five s. r. o., IČO: 06628079
se sídlem Na Florenci 2116/15, Praha 1 – Nové Město
zastoupená Mgr. Tomášem Běhounkem, advokátem
se sídlem Na příkopě 859/22, Praha 1 – Nové Město

IX) Společenství vlastníků jednotek domu R. čp. XY Praha 1
bytem X

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 8. 2021, č. j. MHMP 1208096/2021,

takto:

- I. Žaloba se **z a m í t á**.
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se **n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Úřad městské části Praha 1 (dále jen „stavební úřad“) povolil rozhodnutím ze dne 20. 12. 2019, č. j. UMCP1 589784/2019 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), odstranění objektu č. p. X na pozemku parc. č. XA v katastrálním území X (dále jen „objekt č. p. X“), a to v podobě demolice nadzemní části tohoto objektu v jedné etapě. Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím odvolání žalobkyně (a dalších odvolatelů) proti rozhodnutí o odstranění objektu č. p. X zamítl a prvoinstanční rozhodnutí potvrdil. Proti tomuto rozhodnutí žalovaného brojí žalobkyně podanou žalobou.
2. Co se týče zúžení žádosti o odstranění stavby pouze na odstranění její nadzemní části, žalovaný uvedl, že dané řešení je s ohledem na stabilitu sousedních staveb nejšetrnějším řešením při odstraňování stavby, neboť postupem, při němž nedochází ke změnám v základových poměrech staveb, je minimalizován pohyb základových konstrukcí sousedních staveb. Uvedený postup je běžně prováděnou technologií při odstraňování staveb a nelze jej považovat za obcházení zákona, přičemž na pozemku, který je v době rozhodování stavebního úřadu celý zastavěný původní stavbou, nelze současně povolit stavbu novou.

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

3. Žalovaný dále uvedl, že součástí spisu je expertní zpráva č. 1800 J 166 ze dne 18. 5. 2018 představující podrobný statický průzkum jižní štítové stěny objektu v ulici R., Praha 1 zpracovaný pracovníky Kloknerova ústavu ČVUT v Praze, jehož přílohou je rovněž vyjádření Ing. R. V., Ph.D., autorizovaného inženýra pro statiku a dynamiku staveb. Uvedený průzkum vychází celkem ze 4 sond vyvrtaných do jižní štítové stěny objektu č. p. X, kdy byl ve všech sondách zjištěn viditelný přechod mezi štítovými stěnami objektu č. p. X a objektu č. p. XY (objekt ve spoluvlastnictví žalobkyně; pozn. soudu) v podobě cca 2 cm široké mezery vyplněné maltou. Projektant při posuzování odstranění stavby a jejího vlivu na sousední stavby vycházel z obhlídky stavby, z archivní dokumentace, ze závěrů shora citovaného průzkumu a z komentáře návrhu statického a konstrukčního zajištění štítové stěny a základů objektu č. p. XY. Na základě všech těchto dokumentů a svých odborných a praktických znalostí dospěl projektant k závěru, že štítová stěna mezi objekty je zdvojená a při demolici objektu nebude ohrožena stabilita objektu č. p. XY.
4. Ohledně zpracování monitoringu sousedních staveb jakožto součásti dokumentace bouracích prací žalovaný uvedl, že tato jednak nevyplývá z přílohy č. 15 vyhlášky o dokumentaci staveb a stejně jako pasportizace sousedních staveb je jejich zpracování na dohodě mezi stavebníkem a vlastníky sousedních staveb, kdy stavební úřad není oprávněn zpracování těchto dokumentů nařizovat. Součástí spisu je dále statické posouzení zpracované Ing. J. Š., autorizovaným inženýrem pro statiku a dynamiku staveb, z něhož vyplývá, že v nadzemní části objektu č. p. XY je tloušťka štítové stěny celkem 36 cm (30 cm zdivo) a štítové stěny objektu č. p. XY a č. p. X nejsou společné, neboť se jedná o dvě vzájemně staticky nezávislé konstrukce. Při demolici proto nebude stabilita štítové zdi objektu č. p. XY ohrožena.
5. V souvislosti s odvolateli namítaným detailním návrhem technického řešení zateplení severní štítové stěny a zatékání srážkové vody v průběhu a po odstranění stavby žalovaný uvedl, že se zbouráním štítové stěny dojde k odhalení dočasnému, jelikož vlastník předpokládá realizaci nové budovy. Žalovaný připustil, že v zimních měsících může dojít ke zhoršení vnitřního prostředí místností v sousední nemovitosti. Dále nicméně uvedl, že štítová stěna objektu č. p. XY je za stávajícího stavu o cca 1,5 podlaží vyšší než štítová stěna objektu č. p. X. Za předpokladu, že štítová stěna objektu č. p. XY má po celé své výšce konstantní tloušťku 36 cm (30 cm zdiva) jak vyplývá z průzkumů, a nemají-li za stávajícího stavu vyšší podlaží nezakrytá štítovou stěnou objektu č. p. X tepelně technické problémy, pak by i tloušťka zdiva v nižších podlažích měla mít po odstranění štítové stěny objektu č. p. X stejné tepelně technické vlastnosti i bez zateplení.
6. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí dále obsáhle vyjádřil k požadavku odvolatelů na přezkum závazného stanoviska Magistrátu hlavního města Prahy, odboru památkové péče (dále jen „odbor památkové péče“), které za tímto účelem předložil Ministerstvu kultury. Ministerstvo kultury se v rámci jím vydaného závazného stanoviska ze dne 25. 5. 2021, sp. zn. MK 31559/2021, vyjádřilo tak, že se ztotožňuje se závěry učiněnými odborem památkové péče a rovněž i se závěry Památkové inspekce Ministerstva kultury, jehož požádalo mimo jiné o přezkum závazného stanoviska odboru památkové péče. V této souvislosti Ministerstvo kultury uvedlo, že odbor památkové péče vycházel z odborných posudků nepřiznávajících objektu č. p. X téměř žádné kulturněhistorické hodnoty a dále ze stavebně historických průzkumů, které v závěrech vyjadřují odborný názor, že objekt č. p. X ztratil vlivem přestaveb kulturněhistorické hodnoty do takové míry, že řešení rekonstrukce je velice složité. Ministerstvo kultury má za to, že u objektu č. p. X došlo

k zániku kulturněhistorických hodnot v míře, která umožňuje jeho odstranění, aniž by zároveň došlo k významnému poškození zájmů státní památkové péče na daném území, přičemž význam objektu č. p. X je především dokumentární a urbanistický.

7. K námitkám týkajících se jiných řízení, žalovaný uvedl, že se jimi nebude zabývat a nebude je hodnotit, jelikož se nevztahují k předmětu tohoto řízení.

II. Obsah žaloby, vyjádření žalovaného, osoby zúčastněné na řízení VIII) a další podání

8. V první žalobní námitce žalobkyně namítá, že se žalovaný nevypořádal s navrženým důkazním prostředkem, totiž že v další etapě demolice podzemní části objektu č. p. X budou zapotřebí zásahy do sousedních pozemků, kterými je tato demolice přímo podmíněna, a k nimž je zapotřebí souhlasu žalobkyně a ostatních spoluvlastníků objektu č. p. XY. Vzhledem k tomu, že žalobkyně a další spoluvlastníci objektu č. p. XY sousedícího s objektem č. p. X nebudou s obdobnými zásahy do jejich parcely nikdy souhlasit, nebude moci stavební úřad demolici spodní části objektu č. p. X následně nikdy povolit. Demolicí nadzemní částí objektu č. p. X tak dojde pouze ke zničení historického domu v rámci Pražské památkové rezervace a k vytvoření trvalé proluky. Uvedené žalobkyně opakovaně uváděla v rámci svých podání před stavebním úřadem, k čemuž se žalovaný nikterak nevyjádřil a při rozhodování nezohlednil. V této souvislosti žalobkyně namítá, že žalovaný nehájí veřejné zájmy v podobě ochrany památkové rezervace a objektů v ní, ale pouze vychází vstříc účelovému postupu stavebníka a umělému rozdělení řízení na dvě etapy, aniž by však zohlednil podmínku nutného budoucího souhlasu žalobkyně a ostatních spoluvlastníků objektu č. p. XY se zásahy v rámci druhé etapy demolice podzemní části objektu č. p. X.
9. Ve druhé žalobní námitce žalobkyně namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí spočívající v tom, že demolicí objekt č. p. X sice přestane existovat v občanskoprávní rovině, nicméně z hlediska stavebního zákona není takové odstranění možné. Blíže se žalobkyně k dané námitce nevyjádřila.
10. Ve třetí žalobní námitce žalobkyně namítá, že demolicí objektu č. p. X dojde k zásahu do jejích vlastnických práv, a to z důvodu odkrytí štítové stěny objektu č. p. XY, čímž dojde ke zhoršení izolace, což sám žalovaný připustil. Žalovaný v této souvislosti odmítá zohlednit provázanost výstavby a demolice z hlediska statické bezpečnosti a tvrzené účelovosti postupu. Zásah do vlastnického práva žalobkyně v podobě odkrytí štítové stěny pak spočívá v tom, že namísto demolice a nové výstavby je v nyní posuzované věci navrhována jen demolice objektu č. p. X, přičemž odkrytí štítové stěny přitom nemusí být jen dočasné, ale s ohledem na všechny okolnosti dokonce i dlouhodobé. Jedná se o natolik razantní zásah do vlastnického práva žalobkyně a ostatních spoluvlastníků, že se tito fakticky dostávají do situace, kdy ztrácí objekt č. p. XY ochranu a vazbu na objekt č. p. X.
11. Ve čtvrté žalobní námitce žalobkyně namítá nesprávně a nekomplexně vyhodnocenou situaci ze strany žalovaného, který vydal nezákonné rozhodnutí s přesahem a dopady na vlastníky sousedních pozemků, čímž zasáhl do jejich vlastnických práv. V této souvislosti žalobkyně poukazuje na akceptování přímého zájmu stavebního úřadu na výsledku rozhodnutí, angažování politické reprezentace Městské části Praha 1 v soukromém záměru investora nebo jasně účelové rozdělení záměru demolice na dvě etapy. Žalobkyně v podrobnostech odkazuje na svá předchozí podání (námitky a odvolání), která měl žalovaný zohlednit a zabývat se jimi při rozhodování, což neučinil.

12. **Žalovaný** ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že žalobní námitky nepřesahují rozsah odvolacích námitek, které řádně vypořádal v rámci napadeného rozhodnutí, proto na odůvodnění napadeného rozhodnutí v plném rozsahu odkazuje.
13. Žadatel o vydání rozhodnutí [stavebník, původně společnost Brobosu Properties s. r. o., nyní RSPV Five s. r. o., dále jen „osoba zúčastněná na řízení VIII)“], k budoucím zásahům do sousedních pozemků při další etapě demolice podzemní části objektu č. p. X uvedl, že tyto nejsou předmětem nyní posuzované věci. Zdůraznil, že stavebnímu úřadu nepřísluší posuzovat budoucí stavební záměry vlastníka budovy nad rámec řízení, které se týká pouze odstranění nadzemní části objektu č. p. X.
14. Co se týče námitky žalobkyně, že žalovaný nehájí veřejné zájmy spočívající v ochraně památkové rezervace, k tomu osoba zúčastněná na řízení VIII) uvedla, že předložila stavebnímu úřadu veškeré podklady nezbytné k vydání rozhodnutí o odstranění objektu č. p. X a obdržela veškerá nezbytná souhlasná stanoviska, včetně stanoviska orgánu památkové péče.
15. Ve vztahu k námitce žalobkyně týkající se odkrytí štítové stěny osoba zúčastněná na řízení VIII) jednak upozornila na to, že žalobkyně není oprávněna uplatňovat žalobou práva jiných osob, tím spíše nepodaly-li tyto osoby žalobu proti rozhodnutí žalovaného a nejsou tak účastníky řízení, a dále uvedla, že na základě podkladů založených ve správním spise bylo prokázáno, že štítové stěny objektů č. p. X a č. p. XY jsou vzájemně nezávislé a samostatné, přičemž třetí provedená sonda dokonce prokázala vzájemnou nezávislost stropních konstrukcí. Odmítá proto, že by odkrytím štítové stěny mělo dojít ke zhoršení izolace objektu č. p. XY. Nad rámec skutečností uvedených v napadeném rozhodnutí osoba zúčastněná na řízení VIII) uvedla, že objekty č. p. XY a č. p. X jsou samostatnými objekty, které jsou ve vlastnictví odlišných subjektů, proto nelze očekávat, že dispozice s tou kterou budovou bude vždy omezena existencí budovy druhé do té míry, že nebude možné s ní nakládat. Kromě toho demolicí nadzemní části objektu č. p. X nastane situace, kdy malá část štítové stěny objektu č. p. XY v rozsahu 23 % z celku bude ve stejném technickém stavu, jako zbylých 77 %, neboť tato převážná část je i nyní vyšší než štítová stěna objektu č. p. X. Žalobkyně navíc tuto námitku nevznesla v rámci svého odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí a žalovaný o ní tak nikterak nerozhodoval. Osoba zúčastněná na řízení VIII) poukázala na to, že žalobkyně na podporu svých tvrzení nepředkládá žádné důkazní prostředky ani odborné posudky.
16. Podáním ze dne 25. 4. 2022 informovala osoba zúčastněná VIII) na řízení soud o tom, že probíhá odstranění nadzemní části objektu č. p. X a současně doložila fotografie pořízené během odstraňování objektu č. p. X, z nichž vyplývá vzájemná nezávislost štítových stěn s objektem č. p. XY, tedy stav plně v souladu s podklady založenými ve správním spise, na základě nichž bylo vydáno napadené rozhodnutí.
17. V replice k vyjádření osoby zúčastněné na řízení VIII) ze dne 30. 6. 2022 žalobkyně zopakovala žalobní body z podané žaloby a dále uvedla, že z důvodu zpětvzetí žádosti bylo zastaveno územní řízení o umístění stavby polyfunkčního objektu R., L., N. X, která měla být vystavěna v místě původního objektu č. p. X. Není tak pravdivé tvrzení žalovaného, že odkrytí štítové stěny bude pouze dočasné. Žalobkyně upozornila na nelogičnost na demolici navazujícího záměru zmíněného polyfunkčního objektu. Dále žalobkyně s ohledem na reálné odstranění objektu č. p. X navrhl, aby soud prohlásil napadené rozhodnutí za vadné

a chybné, s nenapravitelnými dopady zničení historického domu v rámci Pražské památkové rezervace.

III. Posouzení žaloby

18. Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) v souladu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobkyní vymezených námitek, vycházel při tom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného, a shledal, že žaloba není důvodná.
19. Městský soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně i žalovaný s tímto postupem souhlasili, resp. nevyjádřili nesouhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání. Žalobkyně sice navrhla provedení důkazů, avšak to samo o sobě neznamená nesouhlas s rozhodnutím o věci bez nařízení jednání (usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 2. 2016, č. j. 7 As 93/2014-48, č. 3380/2016 Sb. NSS). Většina podkladů a listin, z nichž městský soud vycházel, a jichž se dovolávaly i procesní strany ve svých podáních, jsou obsaženy ve správním spisu, jímž se dokazování neprovádí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS). Žalobkyně navrhla k provedení důkazu usnesení ze dne 3. 6. 2022, kterým bylo zastaveno územní řízení o umístění stavby polyfunkčního objektu R., L., N. X. Jak bylo výše uvedeno, soud posuzuje žalobu ke skutkovému a právnímu stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), tedy ke dni 13. 8. 2021. Jakýkoliv následný vývoj je tak pro soud nerelevantní a soud k němu nemůže přihlídnout. Žalobkyně dále k důkazu navrhla snímek makety novostavby, jež měla být postavena na místě zdemolovaného domu. Tento snímek není pro nyní posuzovanou věc podstatný, jelikož se netýká předmětu řízení, kterým je pouze demolice domu, nikoliv stavba či umístění domu jiného (viz dále bod [30] tohoto rozsudku). Osoba zúčastněná na řízení VIII) rovněž navrhla k provedení jako důkazu důkazní prostředky. Tyto se nicméně buď nacházejí ve správním spise nebo se jedná o důkazní prostředky týkající se následného průběhu demoličních prací (k nimž nelze s ohledem na § 75 odst. 1 s. ř. s. přihlížet). Hmotovou studii chtěla osoba zúčastněná na řízení VIII) prokázat, že štitová stěna domu, ve kterém vlastní byt žalobkyně, je rozměrově rozsáhlejší než přilehlá stěna bouraného domu, proto jeho demolicí pouze dojde k „obnažení“ malé části stěny oproti již existujícímu stavu. Tento důkazní návrh soud považuje za nadbytečný, jelikož již z výkresů založených ve správním spise dostatečně plynou rozměrové souvislosti obou štitových stěn.
20. Městský soud na tomto místě dále uvádí, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na zásadě, že je to žalobkyně, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení správnímu soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Není přitom úlohou soudu, aby za žalobkyní žalobní argumentaci dotvářel. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta jedné ze stran sporu (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2132/2011 Sb. NSS, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2022, č. j. 8 Azs 94/2022-30).
21. Městský soud rovněž připomíná, že pokud žalobkyně v žalobních bodech neprezentuje dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vedoucí ke zpochybnění závěrů správního

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

orgánu, nemusí pak soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, k nimž již správně dospěl správní orgán (podrobněji srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As 54/2013-128). Městský soud se tak mohl věnovat žalobkyní uváděným skutečnostem pouze v míře obecnosti, v jaké je sama žalobkyně vznesla (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2015, č. j. 6 Afs 9/2015-31). Soud proto s přihlédnutím k naposledy uvedeným judikaturám východiskům za dané situace předesílá, že se ztotožnil s argumentací, kterou již dříve, v návaznosti na námitky žalobkyně uvedl žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Soud uvádí, že dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu není vadou rozhodnutí soudu, když v podrobnostech odkáže na rozhodnutí správního orgánu, panuje-li mezi názorem soudu a odůvodněním napadeného rozhodnutí shoda (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, č. 1350/2007 Sb. NSS, ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47, nebo ze dne 20. 1. 2023, č. j. 8 Afs 92/2022-239).

22. Před vypořádáním jednotlivých žalobních bodů městský soud dále předesílá, že rozšířený senát Nejvyššího správního soudu již v usnesení ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 As 47/2005-86, č. 1764/2009 Sb. NSS, vyslovil, že *„soudní řád správní je svojí povahou ‚obránnou‘ normou. Není normou ‚kontrolní‘, která by umožňovala komukoliv iniciovat, prostřednictvím podání žaloby ve správním soudnictví, kontrolu jakéhokoli úkonu veřejné správy. Má pouze zajistit poskytování právní ochrany v případech, kdy veřejná správa vstupuje do právní sféry fyzických nebo právnických osob. Hraničním kritériem pro žalobní legitimaci je právě tvrzený zásah do veřejných subjektivních práv. Nikoliv veškerá činnost (případně veškeré pochybení) veřejné správy je podrobena soudní kontrole ze strany fyzických a právnických osob, ale pouze ta, kdy činnost správy přesáhne do jejich veřejných subjektivních práv.“* Opačný postup by totiž vedl k tomu, že *„by každý mohl vystupovat jako univerzální dohlížitel na zákonnost postupu a rozhodnutí správních orgánů a z titulu tvrzeného poškození veřejného zájmu by tak mohl kdokoli vyvolat soudní přezkum jakéhokoli rozhodnutí, aniž by takovým rozhodnutím bylo dotčeno jeho konkrétní veřejné subjektivní právo“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2015, č. j. 9 As 67/2014-48, bod [34]). Soud ve správním soudnictví v řízení podle § 65 a násl. s. ř. s. chrání subjektivní veřejná práva žalobkyně a přezkoumává rozhodnutí žalovaného z hlediska namítaných konkrétních porušení těchto práv. Rozsah skutečností, které je žalobkyně jak v řízení před správními orgány, tak i v řízení před správním soudem, oprávněna namítat, se přitom odvíjí od důvodu jejího účastenství v řízení před správním orgánem (rozsudek kasačního soudu ze dne 23. 2. 2021, č. j. 9 As 262/2020-30, bod [16]).
23. Žalobkyně vystupovala v řízení o odstranění stavby jako účastník na základě § 27 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, dle něhož *účastníky jsou též další dotčené osoby, pokud mohou být rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech*, neboť je vlastníkem bytové jednotky č. XY v budově č. p. XY postavené na pozemku označeném jako parcela č. XA v katastrálním území X, která přímo sousedí s objektem č. p. X (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2015, č. j. 1 As 62/2015-32, č. 3285/2015 Sb. NSS, bod [21]). Žalobkyně tak mohla vznášet námitky toliko v rozsahu, jakým je její vlastnické nebo jiné věcné právo přímo dotčeno. Městský soud proto přistoupil ke každé námitce uplatněné žalobkyní s ohledem na výše uvedené limity a dospěl-li u některých námitkách k názoru, že žalobkyně není oprávněna takovou námitku vznést, tento názor vyjádří.
24. Městský soud se nejprve zabýval žalobkyní vznesenou námitkou nepřezkoumatelnosti spočívající v tom, že se žalovaný nevypořádal s tvrzením žalobkyně ohledně další etapy demolice podzemní části objektu č. p. X, k níž budou zapotřebí zásahy do sousedních

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

pozemků a související souhlas žalobkyně. Vzhledem k tomu, že však žalobkyně takový souhlas nikdy neudělí, nebude moci stavební úřad demolici spodní části objektu č. p. X nikdy povolit, čímž dojde ke vzniku trvalé proluky.

25. Městský soud přezkoumal rozhodnutí napadené žalobou a neshledal, že by tuto námitku žalobkyně žalovaný nevypořádal a adekvátně nevyhodnotil pro potřeby vydání napadeného rozhodnutí. Žalovaný na předmětnou námitku žalobkyně reagoval na straně 13 napadeného rozhodnutí, kde k námitkám rekapitulovaným jako „*odvolatelé uvádějí námitky směřující do dalších řízení – umístění nové stavby a zastínění oken ve stavbě odvolatelů, stavební řízení a zakládání nové stavby, odstranění spodní části stavby v souvislosti se zajištěním budoucí stavební jámy apod.*“ uvedl, že „*tyto námitky odvolací správní orgán nekomentuje ani nevyhodnocuje, neboť se nevztahují k předmětu tohoto řízení*“. V této souvislosti městský soud uvádí, že předmětem nyní posuzované věci byla demolice nadzemní části objektu č. p. X a nikoliv otázka demolice podzemní části tohoto objektu. Za této situace tedy správní orgány nepochybily, rozhodovaly-li a posuzovaly-li skutkové a právní otázky týkající se pouze odstranění nadzemní části objektu č. p. X, neboť „*pokud je řízení zahájeno na žádost, je žadatel tím, kdo vymezuje předmět řízení a s tímto též disponuje. Správní orgán je rozsahem podané žádosti vázán.*“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2018, č. j. 1 As 165/2018-40). Bylo tedy plně v dispozici žadatele, zúžil-li v průběhu správního řízení předmět tohoto řízení jen na nadzemní část objektu č. p. X a stavební úřad, resp. žalovaný není oprávněn žadateli přikazovat rozsah a obsah jeho žádosti. Městský soud uzavírá, že napadené rozhodnutí je dostatečně zdůvodněné, úvahy v něm jsou logické a městský soud je nepovažuje za nepřezkoumatelné. Pro úplnost pak městský soud připomíná, že nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy žalobkyně o tom, jak mělo být napadené rozhodnutí odůvodněno, ale představuje objektivní překážku, která znemožňuje přezkum napadeného rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2024, č. j. 7 As 176/2023-33).
26. Namítá-li pak žalobkyně, že žalovaný nehájil veřejné zájmy spočívající v ochraně památkové rezervace a objektů v ní, městský soud uvádí, že tímto není přímo dotčeno právo žalobkyně v pozici vlastníka sousední nemovitosti, proto není tato námitka v souladu s dříve vysvětleným rozdělením přípustnosti žalobních námitek (bod [23] tohoto rozsudku) přípustná. Žalobkyně ani nikterak netvrdí, jaký vliv by měla ochrana památkové rezervace a objektů v ní na její veřejná subjektivní práva jakožto vlastníka sousední nemovitosti. Veřejný zájem na ochraně kulturních památek nepřísluší žalobkyni, ale orgánu k tomu určenému. Nad rámec nutného odůvodnění nicméně městský soud dodává, že si žalovaný vyžádal od Ministerstva kultury změnu nebo potvrzení závazného stanoviska odboru památkové péče ze dne 2. 12. 2015, č. j. MHMP 1911623/2015, ve věci odstranění objektu č. p. X, které toto stanovisko odboru památkové péče po přezkoumání spisového materiálu závazným stanoviskem ze dne 25. 5. 2021, sp. zn. MK-S 7699/2020 OPP, potvrdilo. Ministerstvo kultury shrnulo, že závazné stanovisko odboru památkové péče bylo vydáno v souladu s právními předpisy a zájmem státní památkové péče a že se ztotožňuje s argumentací i závěry odboru památkové péče ve vztahu ke způsobu vypořádání námitek odvolatelů (mezi nimi i žalobkyně). Ministerstvo kultury si v rámci přezkumu rovněž vyžádalo stanovisko Památkové inspekce Ministerstva kultury, která sdělením ze dne 30. 5. 2016, zn. MK 37298/2016 PI, neshledalo rozpor závazného stanoviska odboru památkové péče s právními předpisy. Právě uvedené je rovněž detailně popsáno žalovaným na straně 10 až 12 napadeného rozhodnutí. Je proto nepochybné, že jak stavební úřad, tak žalovaný při

svém rozhodování vycházeli z podkladů orgánů, které jsou způsobilé se k dané problematice v mezích své odborné způsobilosti vyjádřit.

27. Žalobkyně dále namítala nezákonnost napadeného rozhodnutí spočívající v tom, že odstraněním nadzemní části objektu č. p. X přestane tento existovat v občanskoprávní rovině, avšak z hlediska stavebního zákona není takové odstranění možné. V této souvislosti žalobkyně odkázala na závěry žalovaného uvedené na straně 4 napadeného rozhodnutí. Městský soud k tomu uvádí, že se opět jedná o skutečnost, již není přímo dotčeno právo žalobkyně v pozici vlastníka sousední nemovitosti, proto není tato námitka v souladu se shora vysvětleným rozdělením přípustnosti žalobních námitek (bod [23] tohoto rozsudku) přípustná. Žalobkyně nikterak nespecifikuje a nenamítá konkrétní zásah do jejích veřejných subjektivních práv a ani neuvádí, v čem konkrétně by jí tvrzená skutečnost měla mít za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí. Pro úplnost však městský soud připomíná, že dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu „*okamžik zániku stavby pro účely stavebněprávních předpisů se nijak neodlišuje od jeho občanskoprávního pojetí [...] Nejvyšší soud setrvale judikuje, že není-li již patrné dispoziční řešení prvního nadzemního podlaží (typicky při úplné destrukci jeho obvodových zdí), je nepochybné, že původní stavba zanikla (srov. rozsudek ze dne 28. května 2003 sp. zn. [22 Cdo 2088/2001](#) nebo rozsudek ze dne 28. února 2001 sp. zn. [20 Cdo 931/99](#)) [...] V neposlední řadě lze odkázat rovněž na rozsudek ze dne 7. 7. 2015, č. j. [4 As 106/2015 - 55](#), který zmínil již krajský soud. I tento rozsudek zřetelně dovozuje okamžik zániku stavby pro účely stavebněprávních předpisů z kritérií stanovených v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 28. 5. 2003, sp. zn. [22 Cdo 2088/2001](#).*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2021, č. j. 7 As 216/2019-32).
28. Žalobkyně namítala, že odkrytím štítové stěny objektu č. p. XY, dojde ke zhoršení izolace tohoto objektu. Městský soud uznává, že sám žalovaný tuto možnost připustil a takový stav označil za dočasný. Takové vypořádání dané námítky by nebylo dostatečné, resp. taková úvaha by naopak odůvodňovala zamítnutí žádosti ke zbourání domu. Žalovaný zároveň nicméně dodal, že z provedeného průzkumu vyplývá, že štítová stěna objektu č. p. XY má po celé své výšce konstantní tloušťku 36 cm (30 cm zdiva). Za situace, kdy štítová stěna objektu č. p. XY je vyšší o cca 1,5 podlaží než štítová stěna objektu č. p. X a v těchto horních patrech, které nejsou kryté stěnou objektu č. p. X, nejsou tepelně technické problémy, není dle žalovaného důvodu se domnívat, že odstranění štítové stěny dojde ke zhoršené izolaci v objektu č. p. XY. Proti tomuto názoru již žalobkyně v podané žalobě nikterak nebrojí. Jak již bylo uvedeno výše v bodě [21] tohoto rozsudku neprezentuje-li žalobkyně v žalobních bodech dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vedoucí ke zpochybnění závěrů správního orgánu, nemusí pak soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, k nimž již správně dospěl správní orgán. Vypořádání námítky žalobkyně je přitom srozumitelné a logické. S ohledem na výše uvedené městský soud neshledává tuto námitku žalobkyně důvodnou.
29. V závěru žaloby žalobkyně sdělila, že v podané žalobě uvádí pouze nejzávažnější důkazy a dále odkázala na všechna svá předchozí podání v podobě námitek a odvolání, která uplatnila v rámci správního řízení. Tyto měl žalovaný zohlednit a zabývat se jimi, a to vzhledem k podmínkám nutným pro povolení druhé etapy demolice v podobě podzemní části objektu č. p. X. K tomu městský soud uvádí, že není jeho povinností za žalobkyni domýšlet případné důvody, pro které by mohla být na svých právech dotčena. K dané problematice se opakovaně vyjádřil rovněž Nejvyšší správní soud, který uvedl, že „*ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tak žalobci ukládá povinnost uvést v žalobě konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci*

a k projednávané věci individualizovaná) skutková tvrzení doprovázená (v témže smyslu) konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (srov. k tomu obdobné závěry, vyslovené ve výše zmíněném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 4 Azs 149/2004-52, zveřejněném pod číslem 488/2005 Sb. NSS; z klasické starší judikatury viz např. usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 1. 1993, č. j. 6 A 85/92-5). Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, k nimž při vyřizování věci určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Konkretizace faktů dostatečně substancovanými žalobními body je důležitá nejen z hlediska soudu, tj. pro stanovení programu sporu a vytýčení mezí, v nichž se soud může v souladu s dispoziční zásadou pohybovat, ale má význam i pro žalovaného [...] Pokud je tvrzení jedné procesní strany jen povšechné a nekonkrétní, neví druhá strana, k čemu se má vlastně vyjádřit; tím se přirozeně snižuje i její možnost náležité procesní obrany. Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.“ (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS). Jak tedy vyplývá z výše uvedených závěrů rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu není možné pouze odkázat na obsah odvolání či námitek, ale je nutné explicitně v žalobě vymezit své námitky a argumentaci (srov. dále např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2019, č. j. 2 As 284/2018-38 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2021, č. j. 10 Ads 393/2020-44).

30. Zmínila-li žalobkyně v replice k vyjádření osoby zúčastněné na řízení VIII) ze dne 30. 6. 2022 nelogičnost záměru polyfunkčního objektu R., L., N. X, jedná se o námitku uplatněnou opožděně (§ 71 odst. 2 věta poslední s. ř. s.) po lhůtě k tomu dané v § 72 odst. 1 s. ř. s. - do 2 měsíců od oznámení rozhodnutí. Nehledě na tuto skutečnost, předmětem nyní přezkoumávaného správního řízení bylo rovněž jen a pouze odstranění nadzemní části objektu č. p. X. V tomto řízení nebylo možné posuzovat navazující záměr. I proti zásahům navazujících záměrů se může žalobkyně z pozice vlastníka sousední nemovitosti bránit v daných správních řízeních a případně pak v řízení soudním.
31. Městský soud dodává, že informovala-li žalobkyně a osoba zúčastněná na řízení VIII) soud o tom, že již proběhlo odstranění nadzemní části objektu č. p. X, není tato informace pro soud relevantní a způsobilá jakkoliv se projevit na hodnocení skutkového a právního stavu, neboť soud dle § 75 odst. 1 s. ř. s. při přezkumu napadeného rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. K návrhu žalobkyně na prohlášení napadeného rozhodnutí za vadné a chybné soud uvádí, že dle § 78 s. ř. s. může soud napadené rozhodnutí zrušit, shledá-li žalobu důvodnou, i když již došlo k faktické konzumaci daného rozhodnutí.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

32. Městský soud neseznal žádnou ze vznesených námitek důvodnou, proto z výše uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
33. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně úspěch v řízení neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak právo na náhradu nákladů řízení měl, nevznikly v řízení žádné náklady nad rámec jeho úřední povinnosti, proto mu soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. náhradu nákladů řízení nepřiznal. Osobám zúčastněným na řízení soud neuložil plnění žádné povinnosti, proto dle § 60 odst. 5 s. ř. s. nemají právo na náhradu nákladů.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26.06.2024

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem provedla: S. K.